

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2019. december 5.(*)

„Előzetes döntéshozatal – Migráns munkavállalók szociális biztonsága – 883/2004/EK rendelet – Előrehozott öregségi nyugdíj – Jogosultság – A jogszabály szerinti minimum összeget meghaladó mértékű kifizetendő nyugdíjösszeg – Kizárólag az érintett tagállamban szerzett nyugdíj figyelembevételére – A valamely más tagállamban megszerzett öregségi nyugdíj figyelembevételének hiánya – A szabad mozgáshoz való jogukat gyakorló munkavállalók tekintetében alkalmazott eltérő bánásmód”

A C-398/18. és C-428/18. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Galicia autonóm közösség felső bírósága, Spanyolország) a Bírósághoz 2018. június 15-én, illetve június 28-án érkezett, 2018. május 25-i és 2018. június 13-i határozatával terjesztett elő az

Antonio Bocero Torrico (C-398/18),

Jörg Paul Konrad Fritz Bode (C-428/18)

és

az **Instituto Nacional de la Seguridad Social**,

a **Tesorería General de la Seguridad Social**

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: L. S. Rossi tanácselnök, J. Malenovský és F. Biltgen (előadó) bírák,

előtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. május 2-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- A. Bocero Torrico és J. Bode képviselőiben J. A. André Veloso és A. Vázquez Conde abogados,
- az Instituto Nacional de la Seguridad Social és a Tesorería General de la Seguridad Social képviselőiben P. García Perea, R. Dívar Conde és L. Baró Pazos letradas,
- a spanyol kormány képviselőiben L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviselőjében N. Ruiz García, D. Martin és B. R. Killmann, meghatalmazotti minőségben,

a f?tanácsnok indítványának a 2019. július 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelmek az EUMSZ 48. cikk, valamint a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 166., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o.) értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket az Antonio Bocero Torrico, valamint a Jörg Paul Konrad Fritz Bode és az Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) (Nemzeti Társadalombiztosítási Intézet, Spanyolország; a továbbiakban: INSS), valamint a Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) (Általános Társadalombiztosítási Pénztár, Spanyolország; a továbbiakban: TGSS) között az el?rehozott öregségi nyugdíj iránti kérelmük elutasítása tárgyában folyamatban lév? két jogvitában terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 883/2004 rendelet (9) preambulumbekzdése az alábbiakat mondja ki:

„A Bíróság számos esetben kifejtette véleményét az ellátásokra, jövedelmekre és tényállásokra vonatkozó egyenl? bánásmód [helyesen: az ellátások, jövedelmek és tények azonos kezelésének] lehet?ségér?l; ezt az elvet kifejezetten el kell fogadni, és fejleszteni kell a bírósági határozatok lényegének és szellemének tiszteletben tartása mellett.”

4 Ezen rendelet 1. cikkének x) pontjában szerepl? fogalom meghatározás szerint „korengedményes öregségi ellátás” a mindenkori nyugdíjjogosultsági életkor elérését megelőz?en nyújtott ellátás, amelynek folyósítását vagy folytatják az említett életkor elérésével, vagy annak helyébe egy másik öregségi ellátás lép.

5 Az említett rendelet 3. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében e rendelet bizonyos szociális biztonsági ágakat többek között az öregségi ellátásokat érint? valamennyi jogszabályra alkalmazandó.

6 Ugyanezen rendelet „Egyenl? bánásmód” címet visel? 4. cikke a következ?képpen rendelkezik:

„E rendelet eltér? rendelkezései hiányában az e rendelet hatálya alá tartozó személyeket bármely tagállam jogszabályai szerint ugyanolyan jogok illetik meg, és ugyanolyan kötelezettségek terhelik, mint az adott tagállam állampolgárait.”

7 A 883/2004 rendeletnek „Az ellátásokkal, jövedelmekkel, tényállásokkal és eseményekkel kapcsolatos egyenl? bánásmód [helyesen: Az ellátások, jövedelmek, tények és események azonos kezelése]” cím? 5. cikke a következ?ket írja el?:

„E rendelet eltér? rendelkezései hiányában, és a megállapított különös végrehajtási rendelkezések

fényében a következőket kell alkalmazni:

- a) ha az illetékes tagállam jogszabályai szerint a szociális biztonsági ellátások és egyéb jövedelmek kézhezvétele meghatározott jogkövetkezményekkel jár, az ilyen jogszabályok vonatkozó rendelkezéseit ugyancsak alkalmazni kell az olyan egyenértékű ellátások kézhezvételére, amelyeket egy másik tagállam jogszabályai alapján szereznek, illetve egy másik tagállamban szerzett jövedelemre;
- b) ha az illetékes tagállam jogszabályai szerint a jogkövetkezmények meghatározott tényállás [helyesen: tények] vagy események bekövetkezésének tulajdoníthatók, az említett tagállamnak a hasonló tényállások [helyesen: tények] vagy események bármely tagállamban történő bekövetkezését oly módon kell figyelembe vennie, mintha azok a saját területén következtek volna be.”

8 E rendeletnek az „Időszakok összesítése” című 6. cikke értelmében:

„E rendelet eltérő rendelkezéseinek hiányában egy tagállam illetékes intézménye, amely tagállam jogszabályai:

- az ellátásokra való jogosultság megszerzését, fenntartását, időtartamát vagy feléledését,

[...]

a biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási idő megszerzésétől tesz függővé, a szükséges mértékben oly módon veszi figyelembe a más tagállam jogszabályai szerint szerzett biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi vagy tartózkodási időket, mintha azokat az általa alkalmazott jogszabályok szerint szerezték volna meg.”

9 Az említett rendelet III. címének az öregségi és túlélő hozzátartozói nyugdíjakkal kapcsolatos rendelkezéseket tartalmazó 5. fejezetében az „Ellátások megállapítása” címet viselő 52. cikk (1) bekezdése következőképpen rendelkezik:

„Az illetékes intézmény kiszámítja az ellátásnak azt az összegét, amely a következők szerint járna:

- a) az általa alkalmazott jogszabályok alapján, csak akkor, ha az ellátásra való jogosultság feltételeit kizárólag a nemzeti jog szerint teljesítették (független ellátás);

- b) az elméleti összeg kiszámításával és ezt követően a tényleges összeg kiszámításával (arányos ellátás) a következőképpen:

- i. az ellátás elméleti összege megegyezik azzal az összeggel, amelyet az érintett személy akkor igényelhetne, ha a más tagállamok jogszabályai szerint szerzett összes biztosítási és/vagy tartózkodási időt az ellátás megállapításának időpontjában alkalmazott jogszabályok szerint szerezte volna. Ha e jogszabályok alapján az összeg nem függ a szerzett időszak tartamától, azt az összeget kell az elméleti összegnek tekinteni;

- ii. az illetékes intézmény ezt követően megállapítja az arányos ellátás tényleges összegét úgy, hogy az elméleti összegre az általa alkalmazott jogszabályok szerint a biztosítási esemény bekövetkeztét megelőzően szerzett időszak tartamának és az összes érintett tagállam jogszabályai szerint a biztosítási esemény bekövetkeztét megelőzően szerzett időszak tartamának hányadosát alkalmazza.”

10 Ugyanezen rendeletnek a szintén az említett fejezetbe tartozó, „Kiegészítés biztosítása”

cím? 58. cikkének a szövege a következő?:

„(1) Az ellátás kedvezményezettje, akire e fejezet vonatkozik, a lakóhelye szerinti tagállamban, amelynek jogszabályai szerint a részére ellátást kell biztosítani, nem részesülhet az azon jogszabályok által az e fejezetnek megfelelően a kifizetéshez figyelembe vett valamennyi időtartamával megegyező biztosítási vagy tartózkodási időszakra megállapított minimális ellátásnál kisebb összegű ellátásban.

(2) Ezen állam illetékes intézménye, amíg e személy lakóhelye annak az államnak a területén található, e személy számára az e fejezet szerint járó ellátások teljes összege és a minimális ellátások összege közötti különbözettel egyenértékű kiegészítést fizet.”

A spanyol jog

11 A Ley General de la Seguridad Social (a szociális biztonságról szóló általános törvény), amelynek konszolidált szövegét a 2015. október 30-ai Real Decreto Legislativo 8/2015-nek (8/2015. sz. királyi törvényerejű rendelet, a BOE 2015. október 31-ai 261. száma) az alapjogvita tényállása megvalósulásának időpontjában hatályos változata (a továbbiakban LGSS) 208. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az érintett személy saját döntése alapján a korengedményes nyugdíjazás az alábbi feltételek szerint veheti igénybe:

a) A 206. cikkben hivatkozott csökkentési együttható alkalmazása nélkül betöltötte a 205. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerint alkalmazandó korhatárnál legfeljebb két évvel alacsonyabb életkort.

b) A rendkívüli munkabérek arányos részének [...] figyelmen kívül hagyásával legalább harmincöt év tényleges járulékfizetési időszakot igazol.

c) Az ilyen jellegű nyugdíjazás általános és különös feltételeinek igazolását követően a kifizetendő nyugdíj összegének magasabbnak kell lennie a nyugdíjminimum azon összegénél, amely az érintett személyt családi állapota alapján 65. életéve betöltésekor megilletné. Ellenkező esetben e korengedményes nyugdíjazási mód nem alkalmazható.”

12 A 2015. december 29-ai Real Decreto 1170/2015 sobre revalorización de pensiones del sistema de seguridad social y de otras prestaciones sociales públicas para el ejercicio 2016 (a 2016. évre vonatkozó, a társadalombiztosítás szerinti nyugdíjak és egyéb szociális közellátások infláció mértékének megfelelő emeléséről szóló 1170/2015. sz. királyi rendelet, a BOE 2015. december 30-ai 312. száma) 14. cikkének (3) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ha az előző bekezdésben foglaltak alkalmazását követően, két- vagy többoldalú szociális biztonsági egyezmény alapján mind a spanyol, mind a külföldi jogszabályok által elismert nyugdíjak együttes összege kevesebb, mint Spanyolországban a nyugdíj adott időpontban hatályosnak tekintett, legkisebb összege, a kedvezményezett részére – míg az országban tartózkodik és az általános szabályok szerint e tekintetben előírt feltételeknek megfelelő – biztosítani kell a spanyol és a külföldi elismert nyugdíjak együttes összege és az említett legkisebb összeg közötti különbséget.

A szociális biztonságra vonatkozó [európai uniós] rendeletek alapján elismert ellátások esetén [a 2006. december 18-ai 1992/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2006. L 392., 1. o.) módosított, az 1996. december 2-ai 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 3. o.) módosított és napra készvé tett,] a szociális

biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, az önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-ii 1408/71/EGK tanácsi 50. cikke, valamint a [883/2004 rendelet] 58. cikke alkalmazandó.

[...]

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13 A. Bocero Torrico, aki 1953. december 15-én született, 2016. december 16-án előrehozott öregségi nyugdíj megszerzése iránti kérelmet nyújtott be az INSS-hez. E kérelem benyújtásának időpontjában igazolni tudta, hogy Spanyolországban 9947, Németországban pedig 6690 napon keresztül fizetett járulékot. Azon öregségi nyugdíj tényleges összege, amelyre Németországban jogosult, 507,35 euró, míg az a nyugdíj, amelyre Spanyolországban előrehozott nyugdíj címén igényt tarthat, 530,15 eurót tesz ki.

14 J. Bode 1952. június 4-én született és 2015. május 31-én előrehozott öregségi nyugdíj megszerzése érdekében kérelmet nyújtott be az INSS-hez. E kérelem benyújtásának időpontjában igazolni tudta, hogy Spanyolországban 2282, Németországban pedig 14 443 napon keresztül fizetett járulékot. Az utóbbi tagállamtól 1185,22 euró tényleges összegű öregségi nyugdíjban részesül. J. Bode szerint az általa Spanyolországban előrehozott nyugdíj címén igénybe vehető nyugdíj összege 206,60 euró. Az INSS számításai szerint ez utóbbi ellátás összege 99,52 eurót tesz ki.

15 A kért nyugdíjakat azzal az indokkal tagadták meg, hogy azok összege nem éri el az alapeljárás felpereseinek a 65. életévük betöltésekor a családi helyzetüknek megfelelő minimális havi nyugdíj összegét, azaz A. Bocero Torrico esetében 784,90 eurót, a J. Bode esetében pedig 782,90 eurót. Az érdekeltek panaszait követően az INSS megerősítette e megtagadó döntéseket.

16 Az INSS-szel és az általános társadalombiztosítási pénztárral szemben A. Bocero Torrico által a Juzgado de lo Social nº 2 de Ourensehez (ourensei 2. sz. szociális és munkaügyi bíróság, Spanyolország), valamint ezen szervezetekkel szemben J. Bode által a Juzgado de lo Social nº 2 de A Coruña-hoz (La Coruña-i 2. sz. munkaügyi bíróság, Spanyolország) benyújtott keresetet elutasították. E bíróságok megállapították, hogy az LGSS 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett „kifizetendő nyugdíj” összege, amelynek magasabbnak kell lennie a 65. életév betöltésekor az érintett számára járó nyugdíjminimum összegénél ahhoz, hogy előrehozott öregségi nyugdíjban részesüljön, a Spanyol Királyságtól járó tényleges nyugdíj összege. A spanyol jogszabályok célját vették alapul, amely az öregségi nyugdíj jogszabály szerinti minimum összegére történő kiegészítés elkerülésére irányul azon személyek tekintetében, akik még nem érték el a törvényben előírt nyugdíjkorhatárt, és így továbbra is a munkaerőpiacon tartja őket.

17 Az alapeljárás felperesei az említett bíróságok ítéleteivel szemben fellebbezést nyújtottak be a Tribunal Superior de Justicia de Galiciához (Galicia autonóm közösség felsőbírósága, Spanyolország). E bíróság rámutat arra, hogy az 1170/2015 királyi rendelet 14. cikkének (3) bekezdése értelmében a spanyol jogszabályok nyugdíjkiegészítés nyújtását csak az uniós szabályozás alapján járó ellátások és a spanyolországi nyugdíjminimum közötti különbség esetén teszik lehetővé. Következésképpen figyelembe kell venni az A. Bocero Torrico és J. Bode által mind Spanyolországban, mind Németországban ténylegesen felvett nyugdíjakat, így azok egyike sem tarthat igényt nyugdíjkiegészítésre. Ebből következően nem jelentenek terhet a spanyol szociális biztonsági rendszer számára.

18 A kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy az, ahogyan az INSS az LGSS 208. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő „kifizetendő nyugdíj” kifejezést a munkavállaló előrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságának megállapítása érdekében értelmezi, azaz,

hogy kizárólag a Spanyol Királyságtól járó tényleges nyugdíjat veszi figyelembe, az uniós joggal ellentétes hátrányos megkülönböztetést valósítja meg. E bíróság rámutat arra, hogy a legalább két tagállamtól nyugdíjra jogosult munkavállaló nem jogosult ilyen elrehozott öregségi nyugdíjra, míg az azonos összeg?, de kizárólag a Spanyol Királyságtól járó nyugdíjra jogosult munkavállaló jogosult lenne arra.

19 E körülmények között a Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Galicia autonóm közösség felsőbírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és elzetes döntéshozatal céljából a következő – a C-398/18. és C-428/18. sz. ügyekben azonos szöveggel megfogalmazott – kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Az EUMSZ 48. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az elrehozott öregségi nyugdíj megszerzésének feltételeként előírja, hogy a kifizetendő nyugdíj összege az érintett személyt ugyanezen nemzeti jogszabály alapján megillető nyugdíjminimum összegénél magasabb legyen, a »kifizetendő nyugdíjat« pedig úgy értelmezi, hogy az csak az illetékes államtól (jelen esetben a Spanyol Királyságtól) járó tényleges nyugdíj, és nem számítja bele azt a tényleges nyugdíjat, amelyet más tagállamtól vagy tagállamoktól azonos típusú másik ellátás címén kaphat?»

20 A Bíróság elnöke 2018. július 25-ii határozatával elrendelte a C-398/18. és a C-428/18. sz. ügy egyesítését az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából.

Az elzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

21 Elzetesen meg kell állapítani, hogy bár az elzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés kifejezetten az EUMSZ 48. cikkre vonatkozik, a kérdést előterjesztő bíróság az elzetes döntéshozatalra utaló határozatainak indokolásában a 883/2004 rendelet rendelkezéseit is említi.

22 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az olyan elrehozott öregségi nyugdíjak, mint amelyekről az alapügyben is szó van, e rendelet hatálya alá tartoznak. E rendelet 3. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében ugyanis e cikket az öregségi ellátásokról szóló jogszabályokra kell alkalmazni. Ezenkívül az említett rendelet 1. cikkének x) pontja meghatározza a „korengedményes öregségi ellátás” kifejezést.

23 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdést a 883/2004 rendeletre tekintettel kell megvizsgálni (lásd analógia útján: 2007. január 18-ii Celozzi ítélet, C-332/05, EU:C:2007:35, 14. pont; 2014. december 18-ii Larcher ítélet, C-523/13, EU:C:2014:2458, 29. pont).

24 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a 883/2004 rendelet rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a munkavállaló elrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságának feltételeként előírja, hogy a kifizetendő nyugdíj összege meghaladja azon nyugdíjminimum összegét, amelyre e munkavállaló e jogszabály értelmében a törvényben előírt nyugdíjkorhatár elérésekor jogosult lenne, a „kifizetendő nyugdíj” fogalmát pedig úgy értelmezi, hogy ez kizárólag az ezen tagállamtól járó nyugdíjra vonatkozik, és nem terjed ki arra a nyugdíjra, amely az említett munkavállaló részére egyenértékű ellátások címén egy vagy több más tagállamtól járhat.

25 Az alapügyben szereplő spanyol jogi rendelkezést, azaz az LGSS 208. cikke (1) bekezdésének c) pontját illetően azt a tényt, hogy e rendelkezés az elrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságot attól a feltételtől teszi függővé, hogy a kifizetendő nyugdíj összege meghaladja

azon nyugdíjminimum összegét, amelyre e munkavállaló e jogszabály értelmében a törvényben elírt nyugdíjkorhatár elérésekor jogosult lenne, az alapjogviták során önmagában nem vonják kétségbe.

26 E tekintetben meg kell állapítani, hogy sem az 883/2004 rendelet általános rendelkezéseit tartalmazó I. címének, sem pedig e rendelet III. címe 5. fejezetének – amelybe többek között az öregségi nyugdíjra vonatkozó különös rendelkezések tartoznak – egyik rendelkezése sem mond ellent az ilyen szabálynak.

27 Különösen nem következik az említett rendelet 58. cikkéből, amely elírja, hogy az öregségi ellátások kedvezményezettje nem részesülhet a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai által meghatározott minimális ellátás összegénél alacsonyabb összegű ellátásban, és ezen állam illetékes intézménye adott esetben köteles a részére járó ellátások összege és a minimális ellátás összege közötti különbségnek megfelelő kiegészítést fizetni, hogy valamely tagállam köteles lenne elrehozott öregségi nyugdíjat nyújtani a kérelmezőnek, ha annak azon összege, amelyre a kérelmező a törvényben elírt nyugdíjkorhatár elérésekor jogosult lenne, nem éri el a nyugdíjminimum összegét.

28 Az alapeljárás felperesei mindazonáltal kifogásolják, hogy az illetékes intézmények és a spanyol bíróságok az elrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultság megállapítása érdekében úgy értelmezik a „kifizetendő nyugdíj” fogalmát, hogy az kizárólag a Spanyol Királyságtól járó nyugdíjra vonatkozik, és abba nem tartoznak bele a más tagállamoktól járó azon nyugdíjak, amelyekre az érintett esetlegesen jogosult lenne.

29 Ami elször is a 883/2004 rendeletnek az ilyen körülményekre alkalmazandó rendelkezéseit illeti, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelet 5. cikke rögzíti a tények azonos kezelésének elvét. E rendelet (9) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy az uniós jogalkotó az említett rendelet szövegébe kívánta beilleszteni az ellátások, jövedelmek és tények azonos kezelésének az ítélkezési gyakorlatban kialakított elvét annak a bírósági határozatok lényegének és szellemének tiszteletben tartása mellett történő fejlesztése érdekében (2016. január 21-i Vorarlberger Gebietskrankenkasse és Knauer ítélet, C-453/14, EU:C:2016:37, 31. pont).

30 E tekintetben a 883/2004 rendelet 5. cikkének a) pontja elírja, hogy ha az illetékes tagállam jogszabályai szerint a szociális biztonsági ellátások és egyéb jövedelmek kézhezvétele meghatározott jogkövetkezményekkel jár, az ilyen jogszabályok vonatkozó rendelkezéseit ugyancsak alkalmazni kell az olyan egyenértékű ellátások kézhezvételére, amelyeket egy másik tagállam jogszabályai alapján szereznek, illetve egy másik tagállamban szerzett jövedelemre.

31 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 45. pontjában rámutatott, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés alkalmazandó az olyan helyzetekre, amelyen az alapügyben szerepelnek. Az említett rendelkezés szerinti „szociális biztonsági ellátásokat” ugyanis úgy kell tekinteni, hogy azok minősülnek az alapügy felperesei nyugdíjának. Az LGSS 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében az e nyugdíjra való jogosultság, ha az összege meghaladja a törvényben elírt nyugdíjkorhatár elérésekor alkalmazandó nyugdíjminimum összegét, azt a joghatást fejt ki, hogy az utóbbiak jogosulttá válnak elrehozott öregségi nyugdíjra.

32 Ezzel szemben, ellentétben azzal, amit az alapeljárás felperesei írásbeli észrevételeikben állítanak, az alapügyek tényállási helyzetei nem tartoznak a 883/2004 rendelet 6. cikkének hatálya alá. E cikk ugyanis, amelynek címe „Időszakok összesítése”, azt írja el a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultság megszerzésének meghatározása céljából, hogy az adott tagállamnak figyelembe kell vennie a más tagállamok jogszabályai szerint szerzett biztosítási, szolgálati, önálló vállalkozóként végzett tevékenységet vagy lakóhelyet, míg a jelen esetben annak eldöntéséről van szó, hogy az elrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultság megállapításához figyelembe kell-e

vennie azon nyugdíjak összegét, amelyre az említett felperesek más tagállamban jogosultak.

33 Hasonlóképpen, a 883/2004 rendeletnek az alapeljárás felperesei által is hivatkozott 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja sem alkalmazható a kérdést elterjesztő bíróság kérdésének megválaszolása érdekében. Ez a rendelkezés maga ugyanis szintén az összes érintett tagállam jogszabályai szerint szerzett biztosítási vagy tartózkodási idő összesítésére vonatkozik. Ezenkívül nem a nyugdíjra való jogosultság megszerzésére, hanem az ellátások összegének kiszámítására vonatkozik (lásd ebben az értelemben az 1992/2006 rendelettel módosított, a 118/97 tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett 1408/71 rendelet vonatkozó rendelkezéseit illetően: 2011. március 3-ai Tomaszewska ítélet, C-440/09, EU:C:2011:114, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Másodszor meg kell vizsgálni, hogy a nemzeti jog olyan rendelkezése, mint az LGSS 208. cikke (1) bekezdésének az illetékes intézmények és a nemzeti bíróságok által értelmezett c) pontja megfelel-e a 883/2004 rendelet 5. cikk a) pontjának.

35 Ez utóbbi rendelkezés értelmében az olyan nemzeti jogszabály alkalmazásához, mint az LGSS 208. cikke (1) bekezdésének c) pontja, az érintett tagállam illetékes hatóságainak nemcsak az érintett személy által az e tagállam jogszabályai alapján megszerzett szociális biztonsági ellátásokra való jogosultságot kell figyelembe venniük, hanem a más tagállamban szerzett egyenértékű ellátásokra való jogosultságot is.

36 Az öregségi nyugdíjakat illetően a Bíróságnak már alkalma nyílt megállapítani, hogy az „egyenértékű ellátásoknak” az említett 5. cikk a) pontjában szereplő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az lényegében az ezen ellátások és az azokat bevezető rendelkezések által követett célt is figyelembe véve két, egymással összehasonlítható öregségi ellátásra vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2016. január 21-ai Vorarlberger Gebietskrankenkasse és Knauer ítélet, C-453/14, EU:C:2016:37, 33. és 34. pont).

37 Márpedig látszólag a Bíróság rendelkezésére álló iratokból az tűnik ki, hogy azok a nyugellátások, amelyekre az alapeljárás felperesei Németországban jogosultak, ebben az értelemben egyenértékűek azokkal a nyugdíjakkal, amelyekre Spanyolországban elrehozott nyugdíj címén jogosultak lehetnek, amit azonban a kérdést elterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

38 Ebből következik, hogy a 883/2004 rendelet 5. cikkének a) pontjával ellentétes a „kifizetendő nyugdíj” LGSS 208. cikk (1) bekezdés c) pontja szerinti fogalmának olyan értelmezése, amely kizárólag arra a nyugdíjra vonatkozik, amely a Spanyol Királyságból jár, arra azonban nem, amelyre az alapeljárások felperesei Németországban jogosultak.

39 E következtetést megerősíti az alapügyben szereplő helyzeteknek az egyenlő bánásmód szempontjából történő vizsgálata, amelynek az ellátásoknak, jövedelmeknek, tényeknek és eseményeknek e rendelet 5. cikke szerinti azonos kezelése különös kifejeződését képezi (lásd ebben az értelemben: 2008. február 21-ai Klöppel ítélet, C-507/06, EU:C:2008:110, 22. pont).

40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 883/2004 rendelet 3. cikkében előírt egyenlő bánásmód elve nemcsak a szociális biztonsági rendszerek kedvezményezettjeinek állampolgársága alapján történő nyilvánvaló hátrányos megkülönböztetést tiltja, hanem minden rejtett módon való hátrányos megkülönböztetést is, amelyek egyéb megkülönböztető kritériumok alkalmazása által végül ténylegesen ugyanarra az eredményre vezetnek (lásd analógia útján: 2011. június 22-ai Landtová ítélet, C-399/09, EU:C:2011:415, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Ezért közvetetten hátrányosan megkülönböztet?nek kell tekinteni a nemzeti jog azon el?írásait, amelyek – bár az állampolgárságra való tekintet nélkül alkalmazandók – lényegében vagy nagy többségében a migráns munkavállalókat érintik, illetve azokat a mindenkire egyaránt alkalmazandó el?írásokat, amelyeket a hazai munkavállalók a migráns munkavállalóknál könnyebben tudnak teljesíteni, illetve amelyek esetében különösen fennáll a kockázat, hogy ez utóbbiakat hátrányosan érinti (2011. június 22?i Landtová ítélet, C?399/09, EU:C:2011:415, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Márpedig az, hogy valamely tagállam illetékes hatóságai megtagadják az el?rehozott öregségi nyugdíjra való jogosultság megállapítása érdekében azon nyugellátásokat, amelyekre a munkavállaló, aki a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta, valamely más tagállamban jogosult, e munkavállalót hátrányosabb helyzetbe hozhatja annál a munkavállalónál, aki a teljes szakmai pályafutását az els? tagállamban töltötte.

43 Az olyan nemzeti jogszabály, mint amilyen az alapügyben szerepel, ugyanakkor igazolható, amennyiben közérdek? célt követ, feltéve, hogy alkalmas e célok megvalósításának biztosítására, és nem haladja meg az elérni kívánt cél megvalósításához szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben különösen: 2014. december 18?i Larcher ítélet, C?523/13, EU:C:2014:2458, 38. pont).

44 E tekintetben az INSS és a spanyol kormány a tárgyaláson el?adta, hogy az el?rehozott öregségi nyugdíjra való jogosultság szempontjából azon feltétel alkalmazása, hogy elérje azon nyugdíjminimum összegét, amelyre az érintett a törvényben el?írt nyugdíjkorhatár elérése esetén jogosult lenne, az el?rehozott nyugdíj igénybevételei számának csökkentésére irányul. Ezenkívül e feltétel azáltal, hogy kizárja az el?rehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságot abban az esetben, ha ennek azon összege, amelyre az érintett jogosult lehet, nyugdíjkiegészítésre jogosítaná, lehet?vé teszi annak elkerülését, hogy ez további terhet rójon a spanyol szociális biztonsági rendszerre.

45 Mindazonáltal, amint arra a f?tanácsnok az indítványának 49. pontjában rámutatott, az INSS és a spanyol kormány által el?adott érvek jellegüknél fogva még annak feltételezése esetén sem igazolhatják az ilyen feltételnek a szabad mozgáshoz való jogukat gyakorló munkavállalók hátrányára történ?, hátrányosan megkülönböztet? alkalmazását, hogy az ilyen megfontolások a jelen ítélet 42. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében közérdek? célokat szolgálnak.

46 A fenti megfontolások alapján az el?terjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 883/2004 rendelet 5. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely a munkavállaló el?rehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságának feltételeként el?írja, hogy a kifizetend? nyugdíj összege meghaladja azon nyugdíjminimum összegét, amelyre e munkavállaló e jogszabály értelmében a törvényben el?írt nyugdíjkorhatár elérésekor jogosult lenne, a „kifizetend? nyugdíj” fogalmát pedig úgy értelmezi, hogy ez kizárólag az ezen tagállamtól járó nyugdíjra vonatkozik, és nem terjed ki arra a nyugdíjra, amely az említett munkavállaló részére egyenérték? ellátások címén egy vagy több más tagállamtól járhat.

A költségekr?

47 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következ?képpen határozott:

A szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely a munkavállaló elrehozott öregségi nyugdíjra való jogosultságának feltételeként előírja, hogy a kifizetendő nyugdíj összege meghaladja azon nyugdíjminimum összegét, amelyre a munkavállaló a jogszabály értelmében a törvényben előírt nyugdíjkorhatár elérésekor jogosult lenne, a „kifizetendő nyugdíj” fogalmát pedig úgy értelmezi, hogy ez kizárólag az ezen tagállamtól járó nyugdíjra vonatkozik, és nem terjed ki arra a nyugdíjra, amely az említett munkavállaló részére egyenértékű ellátások címén egy vagy több más tagállamtól járhat.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: spanyol.